

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/210/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5106202747
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5106202747.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: T. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., ul. L. č. XX, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Dagmar Pikorovou, advokátkou so sídlom N., ul. L. č. XX, proti žalovanému: Ing. F. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N., ul. X. č. X, t. č. na neznámom mieste v Kanade, zastúpený opatrovníkom pre konanie Ing. Jánom Antoňákom, nar. XX.XX.XXXX, bytom N. - W., ul. H. č. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného (ďalej „intervenienta na strane žalovaného“): Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bratislava, Trnavská cesta č. 82, IČO: 36 062 235, zastúpená Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad č. 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, o odvolaní žalobcu a intervenienta na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 18C/18/2006-878 zo dňa 12. februára 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania právo.

Proti rozsudku krajského súdu **p r i p ú ť a** dovolanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 18C/18/2006-878 zo dňa 12.02.2015 odporcu (ďalej „žalovaného“) zaviazal zaplatiť navrhovateľovi (ďalej „žalobcovi“) náhradu škody titulom bolestného vo výške 440,65 eur a titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 298,75 eur, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd žalobný návrh vo zvyšnej časti zamietol. Zároveň o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Predmetom konania bol nárok žalobcu na náhradu škody ublížením na zdraví titulom bolestného vo výške 995,82 eur a titulom sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 35.849,43 eur. V zmysle intencií Krajského súdu v Žiline, ktorého názorom je prvostupňový súd viazaný, súd opätovne skúmal námietku premlčania. Odvolací súd sa v zrušujúcom uznesení stotožnil s názorom súdu o nadobudnutí vedomosti žalobcu o škode avšak nie s tým, že žalobca sa dozvedel o škodcovi v prípravnom trestnom konaní dňa 07.03.2001, nakoľko v tom čase ešte nebol žalovaný v konaní sp. zn. 9T/133/2005 stíhaný ako obvinený. K tomuto došlo až dňa 12.04.2001, uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 12.04.2001 nebolo žalobcovi doručované a trestné stíhanie bolo uznesením zo dňa 12.07.2001 prerušené, že nemožno vec náležite objasniť pre neprítomnosť obvineného. Samotný žalobca bol vypočutý až dňa 15.07.2004, preto podľa odvolacieho súdu až týmto dňom sa žalobca mohol dozvedieť o osobe, ktorá za škodu zodpovedá. Taktiež odvolací súd vyslovil, že sa nestotožnil so záverom tohto súdu, že si žalobca v trestnom konaní škodu riadne neuplatnil. Súd preto konštatoval, že musel preto vychádzať z toho záveru, že žalobca si v trestnom konaní riadne uplatnil škodu v dôsledku čoho plynutie premlčacej lehoty spočíva, a to aj napriek

skutočnosti, že žalobca dňa 15.07.2004 pri svojom výsluchu na policajnom orgáne vyhlásil, že žiada uhradiť bolestné podľa bodového ohodnotenia, ktoré určí lekár a ktoré doloží do 13.08.2004 a ďalej, že žiada uhradiť škodu za trvalé zdravotné následky, výšku čoho tiež doloží do 13.08.2004. Podľa súdu nakoľko bolo viazaný názorom odvolacieho súdu v danej veci, bol povinný vyslovený záver rešpektovať aj keď sa s ním nestotožňoval. Vychádzal preto z toho, že žalobca sa o škodcovi dozvedel až dňa 15.07.2004 a žalobný návrh bol podaný na súde dňa 09.02.2006, a teda pred uplynutím premĺčacej lehoty. Nárok žalobcu nepovažoval preto za premĺčaný.

Z predloženého trestného rozkazu súdu sp. zn. 9T/133/2005 zo dňa 23.08.2005, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.10.2005 je nepochybné, že žalovaný bol uznaný vinným zo skutku, ktorým spôsobil žalobcovi ťažkú ujmu na zdraví, pričom žalobca spolu s ďalšími poškodenými boli odkázaní s nárokmi na náhradu škody na konanie o občianskoprávných veciach. Súd posúdil za nesporné, že žalovaný je zodpovedný za spôsobenú škodu na zdraví žalobcu. Následne sa preto zaoberal posúdením výšky škody, a to jednak titulom bolestného a jednak titulom sťaženia spoločenského uplatnenia. So zreteľom na to, kedy došlo ku škode (16.02.2001) bolo potrebné podmienky jeho vzniku a rozsah odškodnenia posúdiť podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb.

Súd si osvojil bodové hodnotenie bolestného počtom 373,50 bodov podľa znaleckého posudku vypracovaného v tomto konaní MUDr. Orlovským, čo predstavuje pri výške 60,- Sk za 1 bod odškodnenie 22.410,- Sk, t.j. 743,88 eur. Vzhľadom k tomu, že žalobcovi poisťovňa - intervenient na strane žalovaného vyplatila sumu 9.135,- Sk, t.j. 303,23 eur, uložil už len povinnosť zaplatiť bolestné vo výške 13.275,- Sk, t.j. 440,65 eur. Na znalecký posudok MUDr. Trgiňu vypracovaný v trestnom konaní neprihliadol. Nielen preto, že bol listinným dôkazom ale aj preto, že bolestné ohodnotil počtom bodov 500 len v dôsledku navýšenia, inak by predstavovalo bolestné 275 bodov.

Čo sa týka sťaženia spoločenského uplatnenia, žalobca požadoval sumu 1.080.000,- Sk, t.j. 35.849,43 eur, a to ako 120-násobok bodového ohodnotenia stanoveného MUDr. Orlovským. Podľa záverov znaleckého posudku vypracovaného MUDr. Orlovským bolo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotené počtom bodov 100, ale vzhľadom na to, že ide o mladého človeka bez vzdelania, bude musieť pracovať prevažne fyzicky, navrhol znalec zvýšiť odškodnenie o 50 % a teda sťaženie spoločenského uplatnenia by odškodnil počtom bodov 150. Teda základ bez navýšenia bol stanovený počtom 100 bodov, ktoré nebolo rozporované.

Súd poukázal na to, že žalobca po základnej škole pokračoval na SOU a v čase dopravnej nehody mal 19 rokov a navštevoval večerné štúdium. Tvrdil, že mal vynikajúci prospech a chcel pokračovať na vojenskej akadémii, kde práve pre jeho zranenia nemohol ísť. Avšak v priebehu konania sám potvrdil, že už na základnej škole mal trojky, avšak vraj si nepamätá, z ktorých predmetov a ani nepredložil žiadne vysvedčenie, hoci bol na to viackrát vyzývaný. Uviedol, že chcel byť letcom, čo vraj vyplýva aj z jeho záujmu o letectvo, keďže staval modely, motorčeky a pokúšal sa ísť aj na gymnázium, ale tam ho neprijali. Toto však nepreukázal. Tvrdil, že pre následky dopravnej nehody nemohol sa stať letcom. Podľa súdu bolo nepochybné, že žalobca sa ani len nepokúsil o štúdium letectva, teda nepreukázal svoj skutočný záujem a z dotazovania na takej vysokej škole boli zistené podmienky pre štúdium, avšak žalobca ničím nepreukázal, že by boli posudzované dané podmienky aj v jeho prípade, pričom dokonca MUDr. Orlovský uviedol, že kratšia noha nebráni takému štúdiu či povolaniu byť letcom. Dokonca bolo zistené, že na niektoré odbory sa nevykonávajú ani prijímacie pohovory. Žalobca ničím relevantným nepreukázal záujem o toto štúdium a realizovanie jeho „sna“, dokonca ani nepodal prihlášku na takú školu, pričom v čase dopravnej nehody navštevoval večerné štúdium, aby vôbec absolvoval maturitu, ktorú vraj kvôli zraneniu nedokončil. Súd však poukázal na to, že žiadna zistená skutočnosť nebránila žalobcovi absolvovať maturitnú skúšku. Je nepochybné, že žalobca je vyučený automechanik (učňovka), pričom vykonal záverečnú skúšku s celkovým hodnotením - prosperel veľmi dobre, a to v odbore mechanik - opravár, a to dňa 17.06.1999. Vysvedčenia z jednotlivých ročníkov na základnej škole žalobca nepredložil s uvedením, že ich nemá. Žalobca však na pojednávaní 07.03.2008 uviedol, že maturitu nedokončil preto, lebo nemal už záujem, že v súčasnosti nevidí dôvod, prečo by si maturitu dorábal. Taktiež záľuba v stavaní modelov či motorčekov neznamená automaticky byť letcom. Pokiaľ žalobca aj takýto sen mal, nič pre to neurobil. Keď chodil na učňovku a následne si chcel urobiť na večernom štúdiu maturitu, ktorú nedorobil a pokiaľ tvrdil, že chcel ísť na gymnázium, ale nevzali ho, neuviedol a nepreukázal žiadny dôvod jeho neprijatia, pričom je zrejmé, že bol priemerným žiakom, keďže mal na vysvedčení na základnej škole trojky, avšak vysvedčenia nepredložil na preukázanie, z ktorých predmetov a aký bol skutočný jeho prospech, len sám žalobca uviedol, že mal trojky. Žalobca uviedol, že hrával aktívne futbal - malú ligu, ale vraj kvôli zdravotným problémom to musel ukončiť. Čo sa týka športového uplatnenia žalobcu, v priebehu konania bolo preukázané, že išlo len o amatérske športovanie, pričom aj svedok S. P. uviedol, že nikto z nich nemal

ambíciu sa profesionálne venovať sálovému futbalu a po neúspešnej sezóne v roku 2000 s týmto športom skončili. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca svoju športovú aktivitu ukončil ešte pred dopravnou nehodou. Tvrdenia, že by pokračoval, keby nemal dané zranenia, sú len jeho hypotetické úvahy. Čo sa týka rodinného, spoločenského uplatnenia žalobcu, sám žalobca uviedol, že má partnerku, avšak poukazoval na jazvy, za ktoré sa hanbí. Avšak predmetom bodového hodnotenia neboli žiadne jazvy, hoci takúto položku sťaženia spoločenského uplatnenia príloha citovanej vyhlášky obsahuje. Súdny znalec teda žiadne také obmedzenie nekonštatoval. K poukazovaniu žalobcu na psychické problémy súvisiace s dopravnou nehodou, tento nepredložil žiadny dôkaz o tom ani žiadny nenavrhol. A tieto následky nie sú predmetom hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia v znaleckom posudku a teda nie je možné na ne pri odškodňovaní prihliadať. Pokiaľ žalobca uvádzal spojitosť s nehodou aj zdravotné problémy so srdcom a tlakom, toto bolo znaleckým dokazovaním vyvrátené. Žalobca svoje tvrdenia ohľadom zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia hodnoverne nepreukázal. Dokonca nie je držiteľom preukazu ZŤP, nie je uznaný ani len čiastočne invalidným. Teda jeho tvrdenia o nejakom zvýšenom obmedzovaní sú neopodstatnené, nepreukázané a dokonca až špekulatívne.

Podľa súdu v priebehu celého konania nebolo ničím preukázané, že by poškodenie zdravia žalobcu výraznou mierou obmedzovalo. Dokonca z jeho zdravotnej dokumentácie nevyplýva ani používanie nejakých pomôcok, ako je barla a podobne. Tento záver vyslovil aj znalec MUDr. Orlovský, ktorý vo svojej odbornej praxi sa stretol s rôznymi úrazmi s mnohými následkami a podľa tohto na základe odborných a praktických znalostí vzhľadom na jeho dlhoročnú prax v danom odbore doporučil zvýšenie o 50 %. Znalec nevidel dôvod na iné zvýšenie. Dôvody tvrdené žalobcom neboli objektívne a skôr špekulatívne, pričom neboli ani ničím preukázané. S poukazom na zistené skutočnosti súd dospel k záveru, že v danom prípade sa nejedná o mimoriadny prípad hodný osobitného zreteľa. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že zo skúmaných sfér života žalobcu nejde o osobu, ktorej uplatnenie alebo možnosti uplatnenia by bolo možné posúdiť ako celkom mimoriadne a výnimočné. Vykonané dokazovanie preukázalo len obmedzenie nanajvyš ľahkého stupňa. Na základe toho súd mal za to, že primeraným sa javí zvýšenie odškodnenia výlučne v rozsahu doporučeného znalcom MUDr. Orlovským o 50 %. Súd sa preto nestotožnil so žalobcom na 120-násobné zvýšenie odškodnenia. V takejto výške by bolo odškodnenie neprimerané a neobjektívne a zároveň neštandardné a v rozpore s ustálenou súdnou praxou, v rámci ktorej sa odškodňujú oveľa väčšie škody s 10- až 20-násobkom zvýšenia. Pokiaľ ide o to, že žalobca v čase dopravnej nehody mal iba 19 rokov a teda ide o zranenia mladého človeka, jeho zranenia podľa znaleckých posudkov nebránia nejakým obmedzeniam v jeho živote a taktiež nie je a nebol dôvod pre nepokračovanie v jeho vzdelávaní, pričom jeho vek bol zohľadnený už v znaleckom posudku MUDr. Orlovského.

Súd preto žalobcovi vyhovel iba v časti a žalobný návrh vo zvyšnej nepriznanej časti zamietol z dôvodov vyššie uvedených, a to v časti zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia nad priznanú sumu a v časti náhrady bolestného, keďže žalobcovi bola titulom bolestného vyplatená suma 9.135,- Sk.

S poukazom na ust. § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) vyslovil, že o trovách rozhodne až po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu a intervenient na strane žalovaného.

3. Intervenient na strane žalovaného navrhol rozsudok súdu zmeniť tak, že odvolací súd žalobný návrh zamietne, prípadne zruší a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Bol názoru, že žalobou uplatnený nárok je premlčaný v celom rozsahu. Vedomosť žalobcu o osobe zodpovednej za škodu podľa neho jednoznačne a nepochybne vyplýva z dokumentov, obsahnutých v pripojenom trestnom spise vo veci sp. zn. 9T/133/2005 pričom: 1. K dopravnej nehode, z ktorej sa žalobca domáha náhrady škody, došlo dňa 16.02.2001, 2. Dňa 26.02.2001 bolo začaté trestné stíhanie voči žalovanému ako voči osobe, voči ktorej existuje dôvodné podozrenie, že sa dopustila trestného činu opísaného v uznesení, 3. Podľa zápisnice o výsluchu svedka bol žalobca ako svedok vypočutý vo veci dňa 07.03.2001 a na prvej strane tejto zápisnice sa nachádza meno žalovaného ako obvineného a podpis žalobcu, 4. Priamo žalobcovi bolo dňa 25.07.2001 (svedčí o tom doručka pripojená k tomuto uzneseniu) doručené uznesenie z 12.07.2001, v ktorom bolo uvedené meno obvineného, porušenie konkrétnych zákonných povinností, ktoré sa kladie obvinenému za vinu a opis všetkých skutkových okolností a následkov dopravnej nehody. Takéto dôkazy podľa jeho názoru nie je možné objektívne vyhodnotiť inak, než záverom, že žalobca mal nepochybne vedomosť o osobe škodcu najneskôr dňa 25.07.2001. Keďže k uplatneniu obidvoch podmienok na začatie plynutia dvojročnej premlčacej lehoty došlo najneskôr dňa 16.05.2002, uplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie tohto

práva najneskôr dňom 16.05.2004. Ak bol žalobný návrh v tejto veci podaný súdu až dňa 09.02.2006, bol podaný celkom určite po uplynutí tejto lehoty.

Ďalej intervenient na strane žalovaného uviedol, že pokiaľ sa žalobca v konaní bránil proti vznesenej námietke premlčania tvrdením, že si škodu prihlásil do trestného konania a v konaní i riadne pokračoval, o tejto skutočnosti, naopak dôkazy v trestnom spise nesvedčia. Podľa zápisnice o výsluchu žalobcu si tento všeobecným konštatovaním prihlásil škodu do trestného konania pri jeho výsluchu až dňa 15.07.2004, teda na základe predchádzajúcich skutkových zistení až po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

Právo žalobcu na náhradu škody titulom sťaženia spoločenského uplatnenia, i keby pripustil jeho včasné prihlásenie do trestného konania, však nemohlo počas prebiehajúceho trestného konania spočívať za žiadnych okolností, pretože tento takúto škodu nikdy nevyčíslil, a to ani minimálnou sumou, ani odkazom na takýto výpočet, napr. v znaleckom posudku.

4. Žalobca v odvolaní mal za to, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Vytýkal súdu, že nezobral do úvahy dôvody hodné osobitného zreteľa, teda dobré mravy, ktoré v predmetnej veci vyvstali z vykonaného dokazovania. Samotný žalovaný zrejme zo strachu z následku dopravnej nehody, ktorú spôsobil dňa 16.02.2001 ušiel do Kanady, pričom sa vôbec nestaral ako predmetná nehoda ovplyvnila životy poškodených ním spôsobenej dopravnej nehody. V dôsledku absolútnej ignorancie orgánov činných v trestnom konaní zo strany žalovaného začalo v podstate trestné konanie voči nemu až v roku 2004, teda takmer po 3 rokoch od dopravnej nehody. Napriek tomu súd vyhodnotil jeho návrh ako špekulatívny a preto má dojem, že vec posúdil jednostranne v prospech žalovaného.

Ďalej žalobca namietal, že mu súd priznal náhradu škody v pomerne nízkej výške. Predovšetkým uviedol, že v dnešnej dobe už i žiaci, ktorí majú na základnej škole trojky, sú schopní absolvovať úspešne vysokoškolské štúdium a ďalej sa uplatniť vo vojnom vyštudovanom odbore. Podľa neho súd nesprávne vyhodnotil jeho športovú činnosť, keď vo veci boli vypočutí 2 svedkovia, ktorí potvrdili jeho športovú činnosť, avšak súd zobral do úvahy iba svedka P., ktorú navyše nesprávne vyhodnotil. Samotný svedok sa vyjadril, že ďalej nechcel pokračovať v športovej činnosti. Určite sa nemohol vyjadrovať k jeho športovej činnosti a jej budúcnosti. Čo sa týka rodinného a spoločenského života uviedol, že znalec MUDr. Orlovský ho ani len nevidel a nevyšetril vizuálnou ohliadkou jeho zranenia. Nemohol preto vedieť koľko jaziev a v akých miestach má na tele. Keďže absolvoval 3 operácie dolnej končatiny, tak musí mať po týchto jazvách, čo napokon v znaleckom posudku uviedol znalec MUDr. Trgiňa a tieto i obodoval v zmysle vyhlášky. K vzdelaniu uviedol, že stredoškolské štúdium neukončil z dôvodu, že takmer 1 rok bol práceneschopný po predmetnej dopravnej nehode, pričom absolvoval v tom čase 3 operácie. Poukázal na to, že predmetnú nehodu utrpel ako 18 ročný človek, ktorý mal všetky len tie pozitívne sny o živote, ktoré by si mal v živote splniť. Vzhľadom na zdravotné obmedzenia dnes vykonáva iba servis záhradnej techniky.

V ďalšej časti odvolania uvádzal skutočnosti k názoru súdu, ktorý sa nestotožnil s názorom krajského súdu ohľadom premlčania aj keď ho rešpektoval.

Ďalej žalobca uviedol, že sa súd možnosťou voľby povolania v jeho prípade vôbec nezaoberal, keď túto vyhodnotil ako špekulatívnu a vymyslenú, hoci ust. § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. vyslovene hovorí o jednom z predpokladov na zvýšenie odškodnenia i možnosť voľby povolania.

Vytýkal súdu, že z odôvodnenia rozsudku jasne nevyplýva, prečo mu súd nezvýšil odškodnenie a to aj napriek tomu, že takéto navýšenie odporúčajú i viacerí lekári, resp. znalci. Súd však túto skutočnosť vyhodnotil tak, že nie je viazaný prípadným odporúčaním znalca na navýšenie. Pokiaľ súd nemienil navýšiť bolestné, tak mohol vychádzať zo znaleckého posudku MUDr. Trgiňu, z ktorého vychádzal i pri podaní návrhu.

Podľa neho sa súd nesprávne vysporiadal i so znaleckými posudkami znalcov, ktoré sa nachádzajú v predmetnom súdnom spise. Podľa neho najobjektívnejší znalecký posudok vo veci podal MUDr. Trgiňa (aj keď sa jedná o listinný dôkaz), pretože tento ho vypracovával pri ustálení jeho zdravotného stavu po dopravnej nehode, pričom v tom čase disponoval všetkými relevantnými dokladmi vrátane zdravotnej dokumentácie a jeho telesného vyšetrenia. Pokiaľ podával znalecký posudok vo veci MUDr. Orlovský, tak tento ho podával až po 8 rokoch od dopravnej nehody, kedy viaceré závery znalec pripisoval už degeneratívnym zmenám v dôsledku veku aj keď má iba 32 rokov.

Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd ešte raz zvážil, či v tomto jeho prípade neexistujú tak vážne dôvody hodné osobitného zreteľa s poukazom na dobré mravy, na základe ktorých by bolo potrebné zvýšiť

sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Naďalej trval na tom, že vzhľadom na dopravnú nehodu, ktorá sa mu stala v 18 roku života a spôsobenú ujmu na zdraví existujú v jeho prípade preukázateľne trvalé a výraznejšie nepriaznivé dôsledky na životné úkony a na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb ako v prípade zdravého človeka. Podľa neho vo veci nepriamo preukázal dôkazmi v spise aj na následky ochorenia srdca, ktoré boli spôsobené dopravnou nehodou.

S poukazom na uvedené skutočnosti žiadal rozsudok v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O. s. p. zrušiť a vec vrátiť súdu a ďalšie konanie a rozhodnutie. Pokiaľ odvolací súd dospeje k právnomu záveru, že napádaný rozsudok je vecne správny žiadal pripustiť možnosť dovolania v zmysle § 238 O. s. p. za účelom vyriešenia otázky po právnej stránke zásadného významu - či v jeho prípade existujú tak závažné dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ktorých by bolo potrebné zvýšiť odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb.

5. Opatrovník žalovaného v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalovaný - jeho syn do Kanady neušiel, ale spolu s manželkou a tromi maloletými deťmi sa legálne vysťahoval, čo je podstatný rozdiel. Žalobca preto uvádza nepravdivé informácie. Taktiež i tvrdenie žalobcu, že nekonaním zo strany žalovaného došlo k nekonaniu v trestnej veci. Ešte pred odchodom syna odovzdal náčelníkovi Dopravného inšpektorátu v Žiline písomné stanovisko k nehode s uvedením, že nasledujúci deň sa s rodinou sťahuje do Kanady. Jeho stanovisko Dopravný inšpektorát akceptoval. Ak súd uznal syna vinným za dopravnú nehodu, všetky dôsledky vyplývajúce z rozsudku bez zbytku splnil v stanovenom termíne. Na základe uvedených skutočností predpokladá, že odvolací súd pri rozhodovaní nebude brať do úvahy nepravdivé tvrdenia žalobcu týkajúce sa dobrých mravov žalovaného.

6. Intervenient na strane žalovaného v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že zo žiadnych okolností nie je možné konštatovať, že konaním žalovaného boli akokoľvek porušené dobré mravy vo vzťahu k právu žalobcu domáhať sa priznania náhrady za škodu na svojom zdraví (nepravdivé a difamujúce tvrdenia o úteku žalovaného pod následkami dopravnej nehody, samotný žalovaný sa domáhal urýchleného riešenia veci /tvrdenie prokurátora/ a nevyhýbal sa trestnému konaniu s úmyslom ho mariť).

Stotožnil sa skonštatovaním súdu, že postup žalobcu v konaní bol špekulatívny. Vykonané dokazovanie preukázalo, že žalobca nebol v žiadnom prípade študentom, splňajúci vedomostné predpoklady na vysokoškolské štúdium, neukončil ani len strednú školu s maturitou, a to z dôvodov nesúvisiacich s úrazom, nie je v dôsledku trvalých následkov zdravotne dokonca ani obmedzený na výkon povolania letca, trpí obmedzujúcim vrodeným ochorením srdca, nesúvisiacim s úrazom pri dopravnej nehode, trpí v dôsledku nehody trvalým následkom - obmedzenie pohyblivosti žalobcu len ľahkého stupňa, ktoré súdny znalec nenavrhol zvýšiť na dvojnásobok podľa § 6 vyhlášky č. 32/1965 Sb.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení nesúhlasil s odvolaním intervenienta na strane žalovaného. Uviedol, že až v roku 2004 začalo byť vedené špecifické konanie voči žalovanému ako ušlému, ktoré bolo skončené trestným rozkazom, na základe ktorého bol obvinený uznaný za vinného pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona. Teda celé 3 roky od r. 2001 do r. 2004 sa v trestnej veci vôbec nekonalo, pričom táto skutočnosť nebola spôsobená jeho konaním, ale nekonaním zo strany žalovaného, nakoľko ušiel do zahraničia. Celá vec bola tak nejasná, že nikto, on, vyšetrovateľ a ďalší poškodení nedokázali predvídať, kto by mal niesť trestnoprávnu zodpovednosť, pretože trestné konanie bolo prerušené z dôvodu nemožnosti zistenia trvalého pobytu žalovaného. Nemôže preto súhlasiť s názorom vedľajšieho účastníka, že ako poškodený sa dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, už v prípravnom trestnom konaní, teda už v čase vzneseného obvinenia. Vyššie popísaný prípad v predmetnej trestnej veci nasvedčoval tomu, že celý prípad bude odložený a celá vec zahratá „dostratena“ a preto sa neodvážil podávať návrh v občianskom súdnom konaní bez toho, aby niektorý účastník dopravnej nehody nebol právoplatne odsúdený. Až 15.07.2004 bol predvolaný k vyšetrovateľovi PZ, aby k veci vypovedal. Vzhľadom k tomu, že z predmetného trestného spisu mal súd preukázaný jeho nárok na náhradu škody, avšak nakoľko rozhodoval skráteným konaním trestným rozkazom, odkázal ho na konanie o občianskoprávných veciach. Pokiaľ by súd mal za to, že si škodu riadne neuplatnil v zmysle ust. § 43 ods. 2 Trestného poriadku (účinného do 31.12.2005), vôbec by ho neodkazoval na občianskoprávne konanie, ale o náhrade škody by vôbec nerozhodoval a už vôbec nie samostatným petitom (viď judikát (Rt) Zm I 706/25). Citované ust. § 43 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. (Trestný poriadok účinný do 31.12.2005) v čase vydania trestného rozkazu č. 9T/133/2005 zo dňa 23.08.2005 (ktorým bol žalovaný odsúdený) bolo v súlade s Trestným poriadkom možné uplatniť si náhradu škody, t.j. bolestné,

sťaženie spoločenského uplatnenia najneskôr na prvom hlavnom pojednávaní v trestnej veci. Uvedeným spôsobom bolo možné uplatniť škodu do 01.01.2006, kedy nový Trestný poriadok (zákon č. 301/2005 Zb.) určil, že žiadať priznanie vyššie uvedených nárokov v rámci trestného rozhodnutia je treba uplatniť najneskôr pri ukončení veci vyšetrovateľom.

S poukazom na argumentáciu súdu v odôvodnení rozsudku mal za to, že ako poškodený sa dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, až v okamihu, keď získal informáciu z právoplatného trestného rozkazu o tom, že obvinený bol právoplatný odsúdený za trestný čin ublíženia na zdraví, pretože on zavinil predmetnú dopravnú nehodu a až z toho si učinil spofahlivý úsudok o tom, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Za tohto stavu veci považoval žalobca za neúnosné, aby bola zodpovednému subjektu daná možnosť namietať s úspechom premlčanie ešte skôr, ako sa poškodený o vzniku škody na zdraví vôbec dozvedel ako i tú skutočnosť, kto za ňu konkrétne zodpovedá.

8. Odvolací súd v prvom rade poznamenáva, že vec preskúmaval podľa ustanovení uvedených v zákone č. 160/2005 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý zákon nadobudol účinnosť dňom 01.07.2016 a to vzhľadom na ust. § 470 ods. 1, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti s tým, že účinky procesných úkonov uskutočnených do 30.06. 2016 ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP). Zároveň súd v odôvodnení prispôobil terminológiu novej právnej úprave.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podali včas strany v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 362 CSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno podať týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 a contrario, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a to z nasledovných dôvodov:

10. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu a intervenienta na strane žalovaného uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. Intervenient na strane žalovaného v odvolaní zotrvával na názore, že žalobou uplatnený nárok na náhradu škody z ublíženia na zdraví titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia je premlčaný v celom rozsahu.

12. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že pri závere o tom, že nárok žalobcu nie je premlčaný vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v uznesení č. k. 8Co/63/2015-290 zo dňa 30.09.2015. V tomto sa odvolací súd sa stotožnil s jeho názorom o nadobudnutí vedomosti žalobcu o škode keď vykonaným znaleckým dokazovaním bol určený okamih ustálenia zdravotného stavu žalobcu pre ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia v auguste 2002 a bolestného dňa 16.05.2002. Nestotožnil sa však s tým, že žalobca sa dozvedel o škodcovi v prípravnom trestnom konaní dňa 07.03.2001, kedy bol žalobca v trestnom konaní vypočutý ako svedok - poškodený s tým, že ak by boli o tom pochybnosti je nesporné, že sa o škodcovi musel dozvedieť aj z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 12.04.2001 a následne uznesenia zo dňa 12.07.2001, ktorým bolo trestné stíhanie obvineného prerušené. Taktiež ani s tým, že žalobca si náhradu škody neuplatnil riadne.

13. V odôvodnení predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu je uvedené nasledovné: Z obsahu trestného spisu vyplýva, že dňa 26.02.2001 bolo uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Žiline, Okresný dopravný inšpektorát Žilina, pod č.j. ORP-ČTS-34/ODI-V-2001 začaté trestné stíhanie vo veci trestného činu ublíženia na zdraví. Dňa 07.03.2001 bol žalobca vypočutý ako svedok - poškodený, kedy uviedol: „Vozidlo bolo otcove a škodu na vozidle si budeme uplatňovať cestou Slovenskej poisťovne.“ Dňa 12.04.2001 uznesením Okresného úradu vyšetrovania PZ SR Žilina ČVS:OÚV-367/10-ZA-2001 bol žalovaný stíhaný ako obvinený za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Trestného zákona. Uznesením zo dňa 12.07.2001 Okresný úrad vyšetrovania PZ SR Žilina pod ČVS:OÚV-367/10-ZA-2001 podľa § 173 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku trestné stíhanie obvineného - žalovaného prerušil, nakoľko nemožno vec náležite objasniť pre neprítomnosť obvineného. Toto uznesenie obdržal žalobca dňa 25.07.2001. Žalobca bol vypočutý dňa 15. 07.2004 ako svedok - poškodený, keď uviedol: „Po poučení podľa § 43 ods. 2 Trestného poriadku uvádzam, že si v trestnom konaní uplatňujem

právo na náhradu škody a žiadam, aby súd zaviazal obvineného F. Y. k náhrade mne spôsobenej škody. Žiadam uhradiť bolestné podľa bodového ohodnotenia, ktoré určí lekár a ktoré doložím do spisu do 13.08. 2004. Ďalej žiadam uhradiť škodu za trvalé zdravotné následky, výšku tejto škody tiež doložím do spisu do 13.08.2004. Za zničené oblečenie a obuv, ktoré som mal v čase nehody na sebe žiadam nahradiť 3.000,- Sk. Z poisťovne som dostal doteraz cca 10.789,- Sk, vo vyjadrení poisťovne bolo len uvedené, že sa jedná o škodu na majetku.“ Následne na to uznesením zo dňa 16. 7. 2004 Okresné riaditeľstvo PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície Žilina pod ČVS:OÚV-367/10-ZA-2001 pribral do konania znalca z odboru zdravotníctvo, ktorého úlohou bolo popísať aké zranenia utrpeli poškodení pri dopravnej nehode dňa 16.02. 2001, posúdiť závažnosť jednotlivých zranení, určiť potrebnú dobu práceneschopnosti a obmedzenia, ktoré boli poškodeným spôsobené oproti bežnému spôsobu života, ako i určiť bodové ohodnotenie úrazu a posúdiť trvalé následky. Toto uznesenie bolo doručené žalobcovi dňa 21.07.2004. Znalecký posudok bol doručený len splnomocnenému zástupcovi obvineného ako odporcu. Dňa 19.08.2004 bol žalobca prítomný pri preštudovaní si vyšetrovacieho spisu, pričom uviedol, že nemá návrhy na doplnenie vyšetrovania. Dňa 25.08.2004 bola podaná na žalovaného obžaloba zo strany okresného prokurátora. Uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 07.09.2004 č. k. 3T/124/2004-113 bola vec vrátená prokurátorovi na došetrenie. Dňa 13. 07.2005 bolo záznamom začaté konanie proti odporcovi ako proti ušlému, ktorý sa 4 dni po spáchaní dopravnej nehody presťahoval do Kanady, kde sa dlhodobo zdržuje. Po podaní opätovnej obžaloby pre žalovaného dňa 10.08.2005 bol potom vydaný Okresným súdom Žilina dňa 23.08.2005 č. k. 9T/133/2005-143 trestný rozkaz, ktorým bol žalovaný uznávaný vinným z toho, že inému z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví preto, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu bola zákona (ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách) a bol mu uložený trest, pričom podľa § 229 ods. 1 Trestného poriadku bol poškodený žalobca s nárokom na náhradu škody odkázaný na konanie o občiansko-právnych veciach. Vzhľadom na to, že vo veci bol vydaný trestný rozkaz, rozhodnutie neobsahovalo odôvodnenie. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 05.10. 2005.

Preskúmaním veci odvolací súd na rozdiel od okresného súdu dospel k záveru, že žalobca sa nedozvedel o škodcovi v prípravnom trestnom konaní dňa 07.03.2001. V tomto čase ako vyplýva z pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 9T/133/2005 nebol ešte odporca stíhaný ako obvinený. K tomuto došlo až 12.04.2001. Pokiaľ ide o uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 12.04.2001, toto nebolo doručované žalobcovi a trestné stíhanie zo dňa 12.07.2001 bolo prerušené preto, že nemožno vec náležite objasniť pre neprítomnosť obvineného. Samotný žalobca bol vypočutý až dňa 15.07.2004 a preto podľa odvolacieho súdu až týmto dňom sa mohol dozvedieť o osobe, ktorá za škodu zodpovedá. Pokiaľ žalobca stotožnil začiatok plynutia subjektívnej premičacej doby s dátumom právoplatnosti trestného rozkazu v trestnej veci (05.10.2005) tak tento názor odvolací nepovažoval za správny. Vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 13.11.2008 sp. zn. 21Cdo 2598/2007, podľa ktorého „Princíp prezumpcie neviny je vlastný trestnému právu, avšak pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, je rozhodujúci okamih, kedy zistí skutkové okolnosti rozhodujúce pre vymedzenie zodpovedného subjektu. Nejde tu teda vôbec o to, či sa škodca dopustil konania, ktoré napĺňa skutkovú podstatu niektorého z trestných činov, ale len o to, či svojím (zavineným) konaním spôsobil majetkovú stratu poškodeného. Námetka, že subjektívna premičacia doba začína plynúť až okamihom nadobudnutia právoplatnosti trestného príkazu, teda nie je dôvodná“. So záverom okresného súdu o nadobudnutí vedomosti o škode sa odvolací súd stotožnil. Odvolací súd nestotožnil s tým, že si žalobca v trestnom konaní škodu riadne neuplatnil. Podľa ust. § 43 ods. 2 Trestného poriadku (zákona č. 141/1961 Zb. účinného do 31. 12. 2005) poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená, je oprávnený tiež navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Návrh treba urobiť najneskoršie na hlavnom pojednávaní pred začatím dokazovania (§ 206 ods. 2). Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje. Z návrhu na náhradu škody musí byť zrejmý dôvod a výška uplatňovaného nároku. Požiadavka, aby sa uviedla výška škody, neznamena, že sa musí uviesť presne celá škoda. Musí sa však uviesť aspoň minimálna suma, ktorú poškodený žiada. Ak poškodený včas uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom, nič nebráni tomu, aby ju neskôr spresnil. Nárok na náhradu škody možno spresniť až dovtedy, kým sa súd neodoberie na záverečnú poradu. Ak poškodený neuvedie v návrhu na náhradu škody výšku alebo dôvod uplatňovaného nároku, ale len všeobecne žiada náhradu škody, súd ho odkáže na konanie o občiansko-právnych veciach alebo na konanie pred iným príslušným orgánom (R II/62). Žalobca v rámci výsluchu v trestnom konaní dňa 15.07.2004 si podľa odvolacieho súdu uvedením minimálnej sumy uplatnil náhradu škody v tomto konaní. Tiež čo sa týka uplatneného bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, bolo z obsahu trestného spisu zrejmé, že vo veci

bude vyšetrovateľom ustanovený znalec aj za účelom posúdenia týchto nárokov. Rovnako totiž takto postupovali aj ďalší poškodení - H. O. (č.l. 33 trestného spisu) a G. O. (č.l. 30 trestného spisu). Znalecký posudok bol podaný a z tohto bola zrejma výška bolestného i sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalobca bol oboznámený s obsahom znaleckého posudku v rámci preštudovania si vyšetrovacieho spisu. Bol oprávnený výšku spresniť do začatia hlavného pojednávania pred začatím dokazovania, ku ktorému však nedošlo lebo bol vo veci vydaný trestný rozkaz. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že pokiaľ Okresný súd v Žiline vo svojom rozhodnutí v trestnom rozkaze č. k 9T/133/2005-143 zo dňa 23.08.2005 odkázal žalobcu s náhradou škody na občiansko-právne konanie mal za to, že si žalobca škodu uplatnil riadne v zmysle ust. § 43 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 31.012.2005 lebo v opačnom prípade by takéto rozhodnutie súd nevydal.

14. Preskúmaním meritórneho rozhodnutia súdu, ktorý vychádzal z jeho z vyššie uvedeného právneho názoru ako súdu odvolacieho súdu (§ 226 O. s. p.), teda že žalobca sa o škodcov dozvedel až dňa 15.07.2004 a po zistení, že žalobný návrh bol podaný na súde dňa 09.02.2006, teda pred uplynutím premlčacej lehoty (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka), vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a zaujal správny právny záver pokiaľ nárok žalobcu nepovažoval za premlčaný. Odvolací súd vzhľadom na už vyslovený právny názor na odvolanie intervenienta na strane žalovaného majúceho za to, že žalobca mal nepochybne vedomosť o osobe škodcu najneskôr dňa 25.07.2001 (doručenie uznesenia, ktorý bolo trestné stíhanie obvineného za trestný čin ublíženia na zdraví prerušené) a počas trestného konania právo nemohlo spočívať, neprihliadol.

15. Žalobca v odvolaní namietal rozsah priznanej náhrady škody z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorý považoval za nízky.

16. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd ohľadom uplatnenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaniu veci aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. resp. 220 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať, a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Zo strany žalobcu neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal už súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

17. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza, že odškodňovanie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia má osobitné miesto v komplexe súkromnoprávných nárokov subjektu, ktorému bola spôsobená škoda na zdraví. Občiansky zákonník v 444 priznáva jednorázové odškodnenie vytrpených bolestí a sťaženia spoločenského uplatnenia. Vyhláška č. 32/1965 Zb. zvlášť upravuje podmienky, za ktorých sa poskytuje odškodnenie bolesti a zvlášť podmienky pre odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Rovnako osobitne stanovuje zásady pre hodnotenie oboch druh odškodnenia. Priznanie nároku na náhradu za bolesť nie je podmienené priznaním nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia a naopak. Vo výnimočných prípadoch hodných mimoriadneho zreteľa môže súd odškodnenie primerane zvýšiť nad stanovené najvyššie sadzby odškodnenia bez akéhokoľvek obmedzenia, hlavne bez ohľadu na základný počet bodov zistený lekárom v zmysle zásady plnej a tým i spravodlivej nápravy.

18. Odškodnenie za bolesť sa poskytuje za bolesti spôsobené poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov.

Aj podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie pri bolestnom správne vychádzal zo znaleckého posudku MUDr. Orlovského, ktorý podrobne uviedol a ohodnotil jednotlivé zranenia žalobcu, ktoré v súvislosti s úrazom utrpel a toto ohodnotil počtom bodov 373,50. Správne poukázal na to, že znalec MUDr. Trgiňa, ktorý podal znalecký posudok v trestnom konaní len v dôsledku navýšenia dospel k počtu bodov 500, inak základný počet bodov predstavoval 275. Odvolanie žalobcu v tejto časti nepovažoval preto za dôvodné.

19. Pokiaľ ide o sťaženie spoločenského uplatnenia toto sa odškodňuje vtedy, ak má škoda, resp. ujma na zdraví preukázateľne trvalé a výraznejšie nepriaznivé dôsledky na životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie je spoločenských úloh. Inak

vyjadrené, sťažením spoločenského uplatnenia treba rozumieť jednak vylúčenie či obmedzenie účasti poškodeného na plnom osobnom a rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom, športovom živote, jednak sťaženie či dokonca priamo znemožnenie výkonu či voľby povolania, voľbu budúceho životného partnera, resp. možnosti ďalšieho sebavzdelávania. Súd musí vždy skúmať, aké predpoklady mal pre životné a spoločenské uplatnenia poškodený pred vzniknutou ujmom na zdraví.

Čo sa týka sťaženia spoločenského uplatnenia v danom prípade neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené také skutočnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by preukazovali, že žalobca bol nejako výrazne obmedzený, či už v rodine, práce, verejnom živote, v kultúre, či v športe a to následkom úrazu, za ktoré by mu malo prislúchať zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia na 120 násobok. Žalobcom uplatnená suma bola vzhľadom na okolnosti jeho prípadu neprímeraná, bez akéhokoľvek reálneho základu. Bolo nedôvodným tvrdiť zo strany žalobcu, že mu bola úrazom znemožnená voľba povolania bez akéhokoľvek preukázania o jej uchádzaníe. Namietanie žalobcu, že predmetom bodového hodnotenia znalcom MUDr. Orlovským neboli jeho jazvy bolo nedôvodné lebo žalobca mylne poukazoval na to, že tieto boli ohodnotené znalcom MUDr. Trgiňom v trestnom konaní. Športovú rekreačnú aktivitu preukázateľne ukončil pred úrazom. Aj keď prakticky žiadna peňažná náhrada nie je spôsobilá nahradiť ujmu spočívajúcu v strate zdravia, súdom priznané sťaženie spoločenského uplatnenia je primerané. Vzhľadom na uvedené odvolací súd na námietky žalobcu v odvolaní neprihliadol.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

21. Vychádzajúc z ust. § 396 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo nakoľko pomer úspechu a neúspechu strán je zhruba rovnaký.

22. Žalobca v odvolaní žiadal, aby v prípade vydania potvrdzujúceho rozsudku pripustil odvolací súd v zmysle ust. § 238 O. s. p. dovolanie z dôvodu právnej otázky zásadného právneho významu, ktorú formuloval v odvolaní („či v jeho prípade existujú tak závažné dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ktorý by bolo potrebné zvýšiť odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb.“). Odvolací súd návrhu na pripustenie dovolania proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku nevyhovel, pretože navrhovanú otázku nepovažoval za otázku zásadného právneho významu. Dodáva tiež, že ak účastník konania návrh na vyslovenie prípustnosti dovolania podá, odvolací súd ho nie je povinný akceptovať. Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania nepriznáva procesné oprávnenie domôcť sa vyslovenia prípustnosti dovolania a rozhodovania prax najvyššieho súdu zaujala vo vzťahu k potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu záver, že ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku prípustnosť dovolania nevysloví, odvolací súd nie je oprávnený skúmať, či ide o vec zásadného právneho významu (porovnaj R 38/1993, NS SR sp. zn. 3Cdo/225/2009, 3Cdo/20/2011, 3 Cdo/146/2013).

23. Odvolací súd pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie ohľadom otázky premlčania a to pokiaľ ide o posúdenie okamihu vedomosti žalobcu o tom, kto za škodu zodpovedá. Zastáva názor, že s poukazom na prebiehajúce trestné konanie, ktoré bolo ovplyvnené aj tým, že žalovaný sa od času, kedy došlo k dopravnej nehode majúcej za následok náhradu škody, zdržiaval na neznámom mieste a v dôsledku čoho došlo aj k prerušeniu konania, mohol si žalobca až po tomto čase ujasniť vedomosť o osobe zodpovednej za škodu a nárok na náhradu škody si uplatnil zákonným spôsobom aj s prihliadnutím na to, že ho súd v trestnom konaní odkázal s náhradou škody na občiansko-právne konanie. V tomto smere odkazuje na právne úvahy uvedené v predchádzajúcich častiach tohto odôvodnenia. Keďže podľa odvolacieho súdu nastolená otázka doposiaľ judikatúrou vyšších súdov neboli riešená a má vzhľadom na možné prípady obdobnej povahy súčasne zásadný význam z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov, pripustil preto proti svojmu rozhodnutiu dovolanie a to podľa ust. § 238 ods. 3 O. s. p. účinného do 30.06.2016.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) - 0 (proti).

Poučenie:

Poučenie o odvolaní: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).